

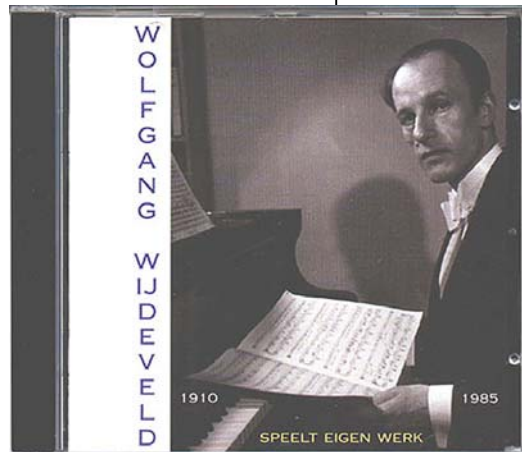
Wolfgang Wijdeveld

Hulde voor het initiatief van Nota Bene in Enschede, die historische opnamen van de virtuoze pianist Wijdeveld op cd heeft gezet.

In de la van mijn bureau ligt een bandje waarop de stem van mijn vader is te horen. Hij houdt een toespraak voor de radio en het fragment dat bewaard is gebleven gaat over cultuurpolitiek. Rick van der Ploeg zal nog schrikken als hij hoort hoe groot de overeenkomsten zijn tussen zijn opvattingen en die van de KVP-politicus in 1947. Hoewel ik geen emotionele band had met mijn vader, klopt mijn hart iets sneller iedere keer als ik die stem hoor. Het blijft in het digitale tijdperk een wonderlijke ervaring om te luisteren naar een stem die je verleden zo kleurt. Ik moest daaraan denken toen ik op een cd niet alleen het piano-spel maar ook af en toe de stem van Wolfgang (Wokke) Wijdeveld hoorde.

Het moet een ontroerende bijeenkomst zijn geweest, dit jaar op een warme avond in mei in de kleine, maar

gezellige zaal van de Amsterdamse Ijsbreker. De nog levende kinderen van pianist-componist Wolfgang Wijdeveld zagen elkaar voor het eerst in jaren terug. Wijdeveld (1910-1985) was vier keer getrouwd en kreeg uit die relaties negen kinderen. Dan willen er nog weleens verwijderingen ontstaan. Maar bij de presentatie van een cd met zijn pianostukken maakten de muziek en die stem mooie emoties los. Wijdeveld had die muziek zelf met gebrekkige apparatuur opgenomen aan het einde van zijn leven dat hij, ondanks een slopende ziekte, nog hardwerkend doorbracht in het Rosa Spierhuis. Met licht kra-

kende stem, maar in het besef te werken aan een historische opname kondigt hij zijn eigen pianostukken aan: 'Op deze zijde staat de eerste sonate voor piano', kraait hij trots. Je ziet de oude man zitten achter zijn vleugel in de ruime kamer van het bejaardenoord voor artiesten. Turend door dikke brillen naar zijn eigen noten die hij componeerde in het eerste jaar van de oorlog. Het metertje van de bandrecorder moet bij het crescendo regelmatig in het rood hebben gestaan, want in die maten klinkt een lichte vervorming uit de speakers.

Wijdeveld was een virtuoos pianist, groot pedagoog, hoofddocent aan het Utrechts conservatorium, recensent voor *Het Vrije Volk*, een man met stijl en allure. Hij werd in zijn ontplooiing enigszins gehinderd door het zoon-van-bekende-vader complex. Vader Wijdeveld, de beroemde architect had grote invloed op zijn zoon, je ziet de strakke lijnen door de hele partituur, maar de muzikale genen kwamen van grootmoeder, de Pools joodse pianiste Ruscha Schonfeld, een kennis van Brahms en Reger.

Reger is in de montere, abstracte pianostukken van Wijdeveld ook wel terug te horen, net als Bartok, maar het is toch vooral de invloed van zijn leraar Willem Pijper die de muziek van Wijdeveld op zijn plaats zet. Je wordt een beetje vrolijk van de muziek die streng maar optimistisch klinkt. Net niet modern, maar wel de laat-romantiek voorbij. Het zijn waardevolle composities uit een tijd waarin in ons land muzikaal gesproken weinig voorstelde. Heeft Nederland, tussen Sweelinck, gestorven in 1621, en Louis Andriessen (die nog leeft) überhaupt wel toondichters van betekenis opgeleverd?

Het is daarom goed dat deze historische opnamen van Wijdeveld op een cd te horen zijn. Hulde voor dit initiatief. Zouden er in bureauladen van de nazaten Pijper, Andriessen sr, Strategier, Mul en anderen nog bandjes liggen waarvan een cd is samen te stellen? Het is voor onze magere muziekgeschiedenis bijna een plicht iets met dat materiaal te doen.

De cd *Wolfgang Wijdeveld speelt eigen werk* is uitgebracht door Nota Bene, Boekweitstraat 38, Enschede, www.nbrecords.com. Bladmuziek: Donemus Paulus Potterstraat 14-16, 1071 CZ Amsterdam.